



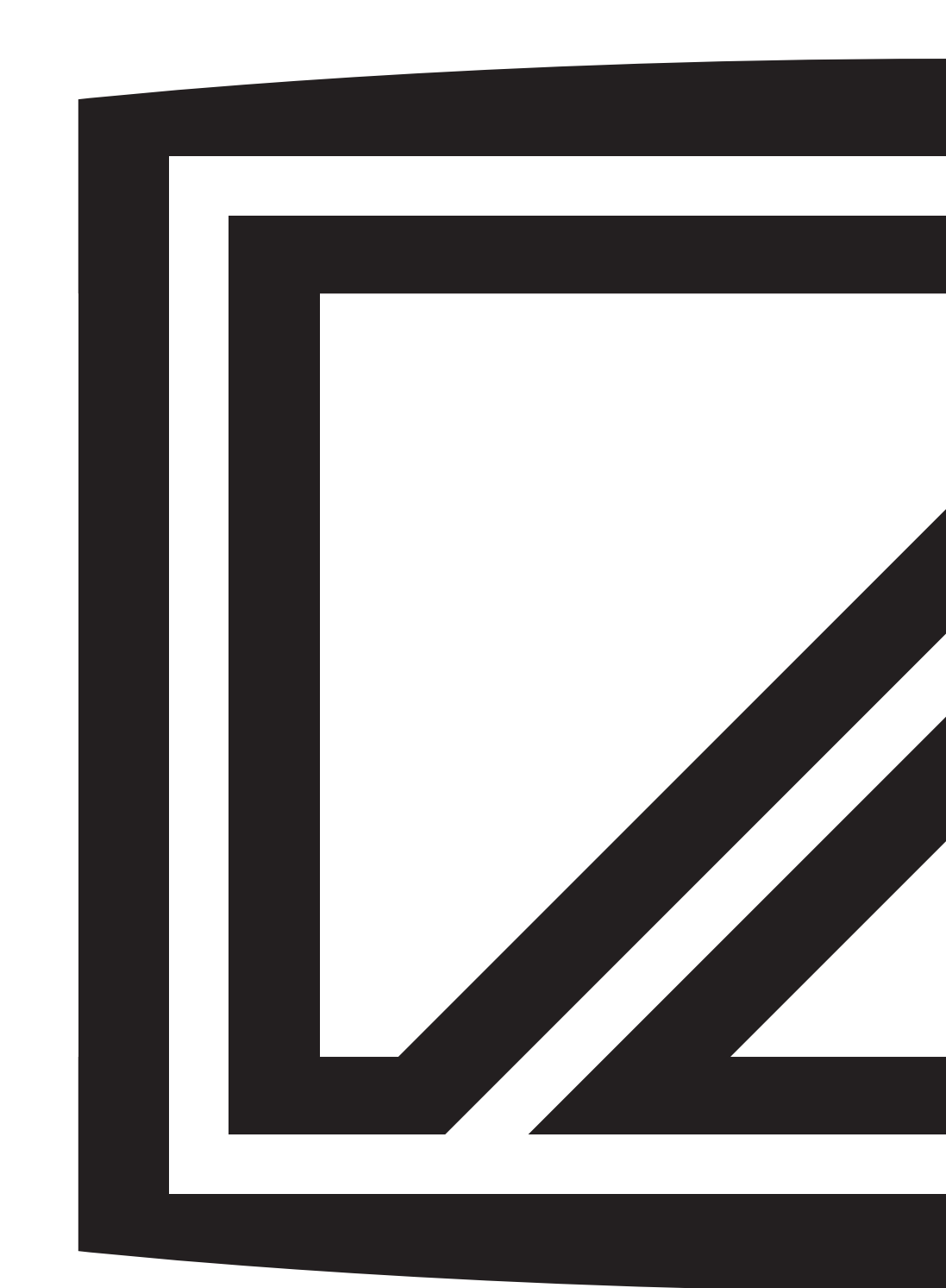
**Jakub
Hussar**

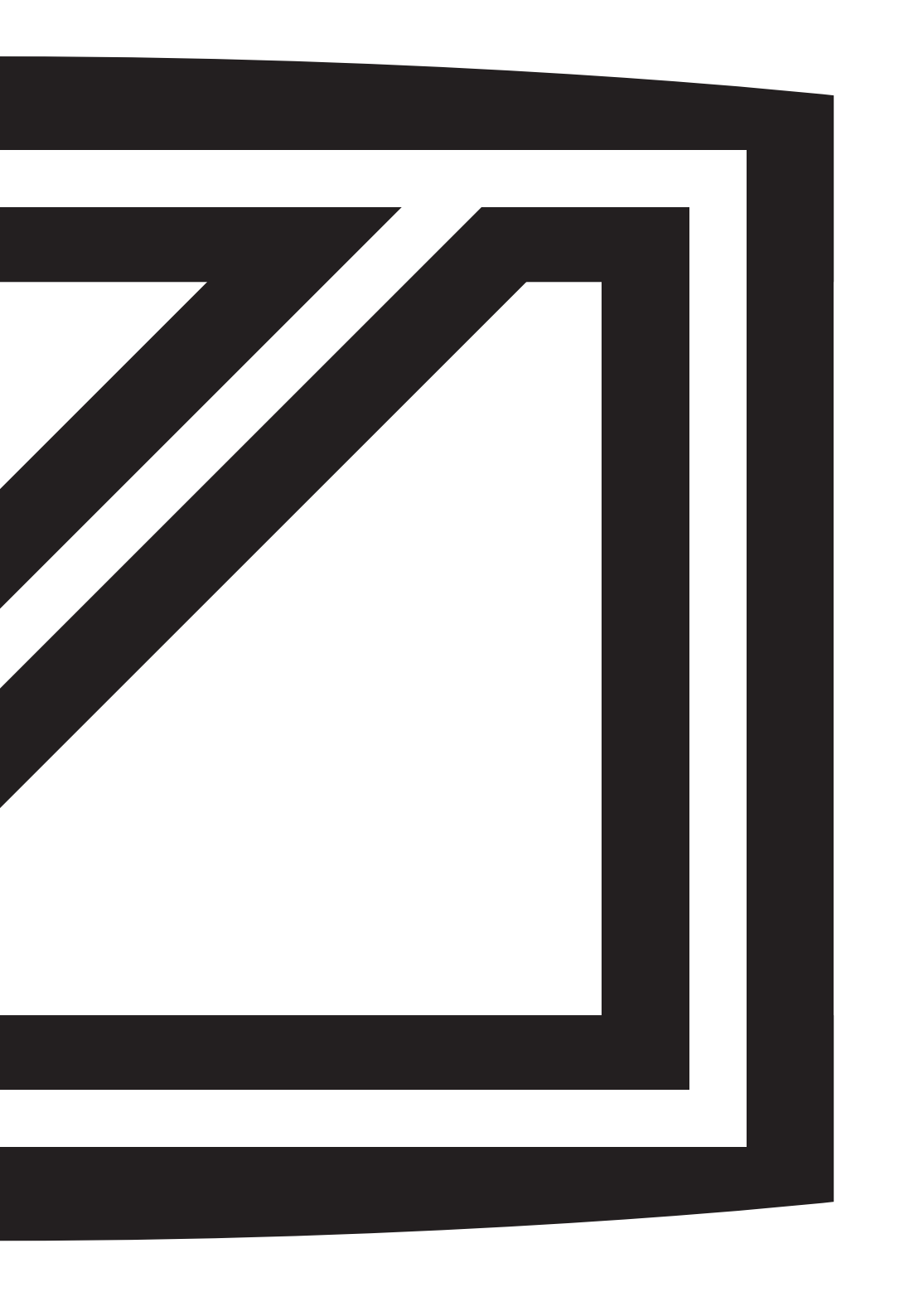
svazek II

OTU

Argo

**Jakub
Hussar
ØTu**





svazek II

Tu

Czech edition © ARGO, 2021
Copyright © Jakub Hussar, 2021
Cover art © 2021 by Johann Bodin
Endpapers © Pavel Trávníček, 2021

ISBN 978-80-257-3488-9 (váz.)

ISBN 978-80-257-3531-2 (e-kniha)

**Iblort
potěš!**

kniha sedmá

Světlo



-24 Tu
až
-19 Tu

Cesta zpět na *Oonu* trvala několik dlouhých tolů, a já tak měla dostatek času přemýšlet nad tím, co mě doma vlastně čeká. Krátce po mém příletu však všechny pečlivě naplánované úkony vzaly za své, neboť nikdo z nás není absolutním pánem svého osudu.

Osm Tu. Osm dlouhých let, kdy jsem nevstoupila na palubu rodného magravu. Šest Tu strávených mezi Makaary na *Burře* připomínalo vzdálený odlesk šťastného života, období plné emocí prostoupené závanem omamného rokokového dýmu. Poslední dvě Tu strávená v zajetí půlzubých Hontů pak zase připomínaly živoucí výjevy z horoucích pekel prvotní Výhně, jež mne budou doprovázet do konce dnů. Již dávno jsem si odvykla původnímu stylu života, nazpět jsem si přivázela úzkosti i břímě v podobě fyzického znetvoření a bylo mi nad žebra jasné, že vysněný návrat ve skutečnosti vůbec nebude jednoduchý.

Když jsem vystupovala z převozní agravy do potměšitého hangáru, čekaly zde již davy zvědavců z řad příslušníků nižších stavů doplněné o početnou delegaci z panského Talionu. Přelétla jsem pohledem skupinu slavnostně oděných mužů a žen a marně zde hledala rodiče.

Po chvíli jsem spatřila tetičku Noju, která se prodírá skupinkou služebných dopředu, aby mne o chvíli později láskyplně sevřela v náručí. Její strnulé *khe* bylo vybledlé, tvář ztrhaná a vypadala pohublejší než kdy předtím, a já si s bolestivým píchnutím u srdce uvědomila, že Noyar s postupem času přišla o obě dcery – mladičká Maysa kdysi zahynula v důsledku náhlé a nečekané choroby, zatímco těhotnou Pulu zabili půlzubí vojáci během mého únosu z útrob makaarské vlajkové lodi.

Když se Noyar odtáhla, dál usedavě plakala a já v jejích očích spatřila bezedný zármutek. Tehdy jsem se zeptala:

„Kde je matka, tetičko Noju? Proč nepržila?“

Noju vyděšeně pohlédla na má půlzubá ústa, avšak snažila se zachovat tvář a vzápětí odvětila:

„Promluv si nejprve s otcem, Gamo. Čeká na tebe v síních Boroa-Talu a mne pověřil, abych tě tam zavedla.“

Již jsem nevnímala davy poddaných, kteří mi provolávali slávu a těšili se z návratu pokračovatelky rodu Kusa. Srdce se mi sevřelo, neboť jsem s jistotou věděla, že věci již nikdy nebudou jako dřív.

Projeli jsme stříbřitou Šlachou na zád lodi a zakrátko stanuli v samém nitru panských komnat. Jejich útroby mi byly na první pohled důvěrně známé, avšak i zde se již projevil neduh vyplývající z absence pravidelného přísunu zdrojů, jež nám kdysi poskytoval zářící magrav *THAL*, ze kterého naše kultura vzešla.

Nadechla jsem se z plných plic. Životodárný plyn Talionu byl téměř prost obvyklých burotenových příměsí. Na chodbách výrazně ubylo dekorací a květin, spatřila jsem nové a neznámé tváře níže postavených talů, které mi věnovaly prchavé a ustarané pohledy. Fresky na zdech vykazovaly notné opotřebení, na některých místech se dokonce odlepovaly či rozpadaly, avšak nezdálo se, že by na tom někomu záleželo. Prošli jsme kolem zabarikádovaného vstupu do kabiny vedoucí vzhůru do vyhlídkové kopule Dorrhu, již jsem v dětství tolik navštěvovala. Minuli jsme hejno parakurů, kteří se bezcílně potulovali komnatami služebnictva. Vyhýbala jsem se hromádkám zaschlých zvířecích výkalů a usilovně přemýšlela. Jak mohl otec dopustit takový úpadek?

Prošli jsme několika důvěrně známými chodbami a dorazili do zdobených síní panské lože Boroa-Talu. Alespoň zde vládl elementární pořádek. Uprostřed postávala mohutná postava oděná v křiklavě žluté a purpurové barvě. Ačkoliv byl otočený zády, podle charakteristického držení těla bylo okamžitě jasné, že jde o Tala Kusa-Nakata. Také otec značně sešel – jeho odulá šije čím dál více připomínala praotce Naka, byl pobledlý a leskl se potem. Přesto z něj vyzařovala autorita, které se coby Pán Těžby a svrchovaný správce Oony těšil. Když nás s tetičkou spatřil, vyrazil k nám spěšným krokem. Snad se i usmál, ovšem to už se můj obličej bořil do jeho nevábně páchnoucího oděvu. Když se odotáhl, zachmuřeně si prohlédl můj ztrhaný obličej i chrup a zavrčel:

„Jsou to půlzubá hovna, nic víc. Nachcat na kosti jejich předků!“

To už se v síni objevil velitel Vorcal v doprovodu vigilů. Hned na úvod spěšně prohlásil:

„Nikdo nás nepronásledoval, Pane. Hontské magravy pokračují ve vytyčených drahách.“

„Zničím je! Zničím!“ vykřikoval Nakat, zatímco nervózně svíral mou ruku v dlaních. „Dříve či později – i kdyby mě to stálo všechny síly, které mi zbývají.“

Bylo mi jasné, že jsou to prázdné fráze. V tu chvíli jsem vyhrkla:

„Kde je matka Wa?“

Otec uhnul pohledem. Za zády jsem zaslechla tetičku Noju, která tiše vzlyká. Tělem mi projel mrazivý záchvěv a došlo mi, co se zřejmě stalo. Otec se zhluboka nadechl a třesoucím hlasem zašeptal:

„Tvá matka je v *Pthralu*, dítě.“

Jeho slova mnou otřásla.

„Cože?“

„Zemřela minulé Tu,“ dodal Nakat, „nemohli jsme nic dělat.“

Z očí se mi bezděčně vyřinuly proudy slz. Vykřikla jsem:

„Proč?“

Ticho.

„Proč jsi mě nechal tak dlouho čekat? Kdybych tu byla...“

„Neměl jsem na vybranou!“ zařval otec v návalu zoufalství. „Kdyby Honta nesnížil cenu, nikdy bych tě nespátřil živou. Víš, kolik kovu a burotenu chtěli? Byl by to náš konec!“

Poté se uklidnil a se slzami v očích dodal:

„I tvá matka to dobře věděla. Zprvu na mě naléhala, prosila mě, hrozila. Nakonec jí došlo, že bychom si zaplacením té nesmyslné sumy hromadně podepsali ortel smrti. Proto odešla do ústraní a utrápila se dřív, než se nám podařilo vyjednat lepší podmínky.“

Byla mou nejbližší důvěrnicí. Ačkoliv jsme byly každá jiná, milovala jsem ji a vždy jsme k sobě měly svým způsobem blízko. Její ztráta byla náhlá stejně jako bolestná a já se s ní nevyrovnala dodnes.

Sestřenka Pula, Starý Nak, pramatka Amh. Matka Wa. Ti všichni byli pryč. Tak málo zbylo z kdysi početného rodu Kusa! Mou mysl opanovala temnota. Tehdy jsem vyhrkla:

„Proč jsi vůbec odeslal matku do *Pthralu*? Copak nevíš, že makaarská tradice něco takového zapovídá? Nemohl jsi jí projevit úctu alespoň po smrti?“

Otec mne probodl zlostným pohledem.

„Byla to její volba a já jí vyhověl. Stálo nás to nemálo prostředků, neboť *Pthral* v posledních letech významně navýšil sazbu za svozy těl.“